

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Mart 2026

Sayı: 76

Fiyat: 20 TL

Emperyalist ABD ve siyonist İsrail'in kısa sürede sonuç alma hesabıyla başlattığı İran saldırısında işlerin onların umduğu gibi gitmediği açık. Görüşmeler sürerken başlatılan bu kirli saldırı ilk gün İran yönetiminde ağır kayıplara ve sonrasında ülkede büyük bir yıkıma yol açtı. Buna rağmen İran'ın direniş kapasitesi sürüyor. Buna karşılık ABD ve İsrail hem askerî hem ekonomik açıdan ciddi zorlanmalar yaşıyor. Bombalarla birlikte devreye sokulan propagandalar ise emekçi ve ezilen halklar nezdinde hiçbir inandırıcılık taşıyor.

Savaşın askerî ve siyasal olarak nasıl sonuçlanacağı konusunda bugün için bir şey söylemek mümkün değil. Ancak gerçek açık: Yıllardır Ortadoğu'yu kana ve yıkıma boğan emperyalist hesaplar bölge halklarına yeni acılar yaşıyor. ABD'nin Batılı müttefikleri, ABD ve İsrail'in bu savaştan galip çıkararak bölgeyi tek başına dizayn etmesinden rahatsız olsalar da saldırganlığa fiilen destek veriyorlar. Ülkelerindeki Amerikan üsleri İran füzelerinin hedefi haline gelen gerici bölge devletleri ise ABD'nin şemsiyesi altında sandıkları kadar güvende olmadıklarını görüyorlar. Yanı sıra İran'ın çökertilmesinin kendi gelecekleri açısından doğuracağı sonuçlardan kaygı duyuyorlar.

Benzer bir ikircikli tutum AKP iktidarında da görülüyor.

İran'daki rejimin çökmesini kendi çıkarları açısından riskli bulan, ancak ABD'nin baskısıyla İran'a karşı daha açık bir tutum almaya zorlanan AKP iktidarı bir yandan yarım ağızla saldırıya karşı olduğunu söylüyor. Öte yandan ise İran'a dönük söylemini sertleştiriyor. Nereden geldiği bile net olmayan füze parçaları bu sertleşen dilin bahanesi haline getiriliyor.

Emperyalist saldırganlık ile gerici molla rejimi arasına sıkıştırılan İran emekçilerinin safında ise yalnızca, bu savaşın gerisindeki gerici hesapların farkında olan dünya işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar duruyor.

Dünyanın diğer emekçileri gibi Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçilerin önemli bir bölümünün kalbinin bu azgın saldırının kurbanı olan İran halkıyla birlikte attığına kuşku yok. Ancak bu tek başına hiçbir şeyi değiştirmiyor. Verilen eylemli tepkilerin sınırlılığı orta yerde duruyor. Toplumun önemli bir kesimi saldırganlığı adeta bir televizyon programı izlercesine takip ediyor. Hâlâ azımsanmayacak bir kesim ise, İran'daki baskı ve zorbalık rejimini bahane ederek, bu saldırganlığa karşı hayırhah bir tutum sergiliyor.

Oysa Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri şunu açıkça görmelidir: ABD'nin öncülüğündeki emperyalist güçlerin ve siyonist İsrail'in saldırısının gerçek amacı,

Ortadoğu'da emperyalist nüfuz alanlarını genişletmek, kendi politikalarına engel gördükleri İran rejimini diz çöktürmek ve ülkenin toplumsal zenginliklerini yağmalamaktır. Bu saldırı yalnızca İran halkına değil bütün bölge halklarına yöneliktir. İran'da gerici molla rejiminin hüküm sürüyor olması bu gerçeği zerre kadar değiştirmemektedir.

Savaşın uzaması ve ABD'nin daha fazla sıkışması durumunda Türkiye'nin bu savaşın içine çekilmesi ihtimali de yabana atılamaz. Unutulmamalıdır ki, Türkiye'deki sermaye düzeni Amerikan emperyalizmine göbekten bağlıdır. AKP de Amerika'nın desteğiyle bu ülkenin başına getirilmiştir.

Derinleşen krizin faturası sırtına yüklenen, çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşan, süren savaşın ekonomik ve siyasal bedelini ödemeye başlayan Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, AKP iktidarının ülkeyi bölgesel savaşa doğrudan dahil edebilecek politika ve provokasyonlarına karşı da dikkatli olmalıdır.

Yapılması gereken açıktır: Bir yandan emperyalizmin İran'a dönük saldırısına karşı eylemli dayanışma büyütülmeli, öte yandan bu savaş sisteminin parçası olan sermaye düzenine ve AKP iktidarına karşı mücadele güçlendirilmelidir.

Savaşın uzaması ve ABD'nin daha fazla sıkışması durumunda Türkiye'nin bu savaşın içine çekilmesi ihtimali de yabana atılamaz. Unutulmamalıdır ki, Türkiye'deki sermaye düzeni Amerikan emperyalizmine göbekten bağlıdır. AKP de Amerika'nın desteğiyle bu ülkenin başına getirilmiştir.

Yolları birleştirme zamanı! Newroz piroz be!

4500 yıllık anlatıya göre zalim Dehak, halkı korku ve baskıyla yöneten bir hükümdardı. Kendi hastalığına çare bulmak için her gün iki gencin beynini yemektiydi. Ondan duyduğu korkuyla halk kendi çocuklarını zalim Dehak'a kurban ediyordu. Bu zulüm yıllarca sürdü. Sonunda bir demirci olan Kawa, halkın öfkesini ve umudunu arkasına alarak zalimin üzerine yürüdü. Elindeki çekiciyle Dehak'ın zulmüne son verdi. Zaferin haberi dağdan dağa yayılsın diye tepelerde ateşler yakıldı. İşte Newroz ateşleri, o günden bugüne zulme karşı direnişin ve özgürlüğün simgesi olarak yanmaktadır.

Newroz, Kürt halkının kendini var etme mücadelesinde hep çok özel bir anlam taşıdı, özgür ve eşit günlere duyulan özlemin simgesi oldu. Adına Ortadoğu denilen bu kan ve gözyaşı coğrafyasında, o günlere ulaşılacağına coşkusunu taşıdı.

Bugün Kürt halkı bir kez daha barış ve özgürlüğe duyduğu özlemlerle Newroz ateşini yakmaya, yüz binler, belki milyonlar olarak meydanlara çıkmaya hazırlanıyor. Emekçi Kürt halkı da, tüm mazlum halklar gibi, hiç kuşkusuz barıştan ve halkların kardeşliğinden yanadır.

Ancak Newroz'da alanları dolduracak yüz binlerin özlediği barış, bir ulus olarak haklarının tanındığı bir barış, arzulanan kardeşlik ise ulusal eşitlik ve özgürlük temelinde gelişip serpilecek bir kardeşliktir. Bu özlem, zorlu ve engebeli yolların aşılmasıyla mümkündür.

Bu yolların başında, farklı

milliyetlerden ve inançlardan Türkiye işçi ve emekçilerinin, Kürt halkının bugüne kadar yaşadığı baskı ve inkârı, çektiği acıları görmesi, ulusal eşitlik ile özgürlük taleplerini kardeşlik ve birlikte yaşam için sahiplenmesi gelmektedir. Aksi hâlde, Kürt emekçilerinin haklı ve meşru talepleri bir kez daha emperyalist devletlerin ve ülke egemenlerinin eline bırakılacak, onlar için işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini baltalamanın kullanışlı bir aracına dönüşecektir.

Bugün de Dehaklar bitmiş değildir. Dünyanın dört bir yanında olduğu gibi Ortadoğu'da da emperyalist güçler ve bölgedeki işbirlikçileri halkları yoksulluk, savaş ve baskı içinde tutmaya devam ediyor. İran'da emperyalizm ve siyonizm kendine yeni egemenlik ve sömürü alanları açmak için saldırıyor. Suriye yıllardır emperyalist müdahalelerin ve bölgesel güçlerin savaş alanına çevrildi. Filistin halkı işgal ve savaşın ağır bedellerini ödemeye devam ediyor. Türkiye işçi ve emekçileri ise tarihinin en azgın ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarıyla karşı karşıya.

Bu azgın saldırganlığı püskürtmek, emperyalist plan ve saldırıları boşa düşürmek ise ancak halkların birleşik mücadelesini örgütlemekten, eşitlik-özgürlük-barış mücadelesinde yolları birleştirmekten geçiyor.

Newroz'u; halkların birbirine düşman edilmesine karşı kardeşliğin günü yapmak, işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin kaderlerinin ortak olduğunu haykırmak için, Newroz

ateşi, her milliyetten işçi ve emekçileri bir araya gelmeye çağırıyor.

Nasıl ki Demirci Kawa'nın çekici Dehak'ın zulmüne karşı halkın umudunu büyüttüyse, bugün de yapılması gereken, tüm milliyetlerden ve inançlardan işçilerin ve emekçilerin örgütlü mücadelesini büyütmezdür. Newroz'un gerçek ruhu tam burada yatmaktadır: Zulme karşı birleşmek, sömürü düzenine karşı birlikte ayağa kalkmak ve özgür bir geleceği ortak mücadeleyle kurmak!

Newroz piroz be!

Yaşasın Newroz!

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0076 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-31 Mart 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Şubat ayı enflasyonu açıklandı... Krizi yaratan onlar, faturayı neden biz ödüyoruz?

Şubat ayı enflasyon verileri açıklandı. Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre şubat ayında enflasyon yüzde 2,96, yıllık enflasyon ise yüzde 31,53 oldu. Bağımsız Enflasyon Araştırma Grubu ENAG'a göre aylık enflasyon yüzde 4,01, yıllık enflasyon ise yüzde 54,14 olarak hesaplandı.

Hangi veriyi esas alırsan al, Türkiye enflasyonunda dünyada üst sıraları zorluyor. OECD ülkeleri arasında bir numarada yer alan Türkiye, dünyada ise Venezuela, Sudan, Zimbabve, Arjantin ve İran'ın arkasından geliyor. Dünya liderliğine (!) oynayan Türkiye için bu tablo, enflasyonun faturası işçi sınıfı ve emekçilere kesildiği sürece sorun yaratmıyor.

"Rakamları ayarlama enstitüsü" gibi çalışan kurumlar ve sermaye odaklı ekonomi politikaları, krizin faturasını işçiye, emekçiye ve dar gelirliye kesmeye devam ediyor. Peki bunu nasıl yapıyorlar?

2025 yılından devredilen veriler ve 2026'ya ötelenen enflasyon kalemleri, sadece birer istatistiksel müdahale değil; doğrudan ücret gaspıdır. Asgari ücret başta olmak üzere, tüm maaş zamlarını düşük tutmak için TÜİK eliyle düzenlenen(!) veriler, sokağın gerçek enflasyonunu yansıtmıyor. Rakamlar kâğıt üzerinde "düşük" gösterildikçe, emekçinin satın alma gücü sistematik olarak eritiliyor. Bu durum, sermayenin kârını korumak için işçi sınıfının sofrasındaki ekmeğin küçültülmesidir.

Sermayenin kurtuluş reçetesi Mehmet Şimşek yönetimindeki Orta Vadeli Program (OVP), özünde bir "kemer sıkma" programıdır. Ancak bu kemer, hiçbir zaman sermaye çevreleri için sıkılmaz.

Hedeflenenlerden birisi talebi baskılamak yani halkın tüketimini kısımdır. Diğerleri ise kamu harcamalarını sosyal alanlardan çekmek ve düşük ücret politikasıyla uluslararası sermayeye "ucuz iş gücü" vadettir. Bunun için de enflasyonla mücadele adı altında faiz ve vergi yükü halkın üzerine bindirilirken, büyük şirketlere

tanınan vergi muafiyetleri ve teşviklere tam gaz devam ediyor.

Ekonominin başındakiler değişse de enflasyonun düşeceği, düştüğü, düşme eğiliminde olduğu yalanları, türlü türlü bahaneler eşliğinde sunuluyor. Enflasyonun düşmemesinin sorumlusu bir gün yüksek ücretler, bir gün emekliler, bir gün yağışlar, bir gün deprem, bir gün savaşlar, bir gün dış güçler oluyor. Ama her nedense kapitalizmin krizinden, neden faturanın sürekli bizler tarafından ödenmek zorunda kalındığından bahsedilmiyor. Don vurdu, yağmur yağmadı gibi gerekçelerle gıda enflasyonu meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Şimdi de bölgesel çatışmalar ve savaşlar, krizin ana sebebi gibi sunuluyor.

Oysa temel soru şudur: Savaş ve kriz varken sermaye grupları rekor kârlar açıklamaya nasıl devam ediyor? Eğer kriz herkesi vuruyorsa, neden sadece halkın alım gücü düşüyor da burjuvazinin serveti katlanıyor? Krizi yaratan onlar, faturayı neden biz ödüyoruz?

Enflasyon kontrol edilemiyor değil; enflasyon eliyle servet transferi bilinçli bir tercih olarak sürdürülüyor. "Savaş var, idare edin" denilen halk, pazar filesini dolduramazken; aynı savaş ve kriz ortamı, enerji ve savunma başta olmak üzere birçok sektörde sermayenin büyüme fırsatına dönüşüyor. Sermayenin krizinin faturasını ödemeyi reddetmek, gerçek rakamları haykırarak ve bu ekonomik tiyatroya karşı durmak bir seçenek değil, zorunluluktur.

Savaşın faturasını ödemeyeceğiz!

ABD ve siyonist İsrail'in İran'a dönük emperyalist saldırıları iki haftayı geride bıraktı. Barbarların daha başında olduklarını söyledikleri savaşta bugüne kadar pek çok yerleşim yerinin bombalanması sonucu binlerce insan yaşamını yitirdi.

Bu yıkım savaşı ABD ile İran arasında nükleer program üzerine görüşmeler sürerken başlatıldı. Bu savaşın gerekçesi ne İran'ın elindeki nükleer silahlar ne de İran'da gerici yönetimin tahakkümü altındaki İran halkının "özgürlüğünü" sağlamaktır. Emperyalistlerin ve siyonistlerin tek amacı, hegemonya mücadelesinde güç ve etkilerini artırmak, Ortadoğu'da tam hakimiyet sağlamak ve İran'ın yer altı ve yer üstü kaynaklarını ele geçirmektir.

Emperyalistler Filistin, Lübnan ve Suriye'nin ardından şimdi de İran'da saldırıları tırmandırıp tüm bölgeyi kan gölüne çevirirken, bunun bedelini öncelikle Ortadoğu halkları ödüyor. İran'ın ve Lübnan'ın üzerine yağın bombalar büyük bir yıkım yaratıyor. Halkların yoksulluğu daha da derinleşiyor, pek çok insan göç etmek zorunda kalıyor.

İki haftayı aşkındır gece-gündüz İran ve Lübnan halklarının üzerine düşen bombaları adeta bir film gibi izlese de, yaşanan süreç bu ülkenin emekçileri olarak bizleri de doğrudan ilgilendiriyor.

Öncelikle hemen yanı başımızda bu savaştan hiçbir çıkarı olmayan kardeş halklarımız, bu savaşın bedelini, başta insan kayıpları olmak üzere çok yönlü olarak ödüyor.

Öte yandan, büyük bir saldırganlıkla karşı karşıya kalan İran'ın dünya ölçeğinde petrol ticaretinin kritik geçiş noktası olan Hürmüz Boğazı'nı kesmesinin ardından petrol fiyatları hızla yükselişe geçti. Türkiye'de akaryakıt fiyatlarına bir hafta içinde iki kez zam geldi. Ham maddesi petrol olan pek çok ürüne, artan mazot fiyatlarıyla birlikte gübre ve yiyeceklere yeni zamlar da birbirini izledi.

Bu durumun, zaten halihazırda büyük bir ekonomik kriz içinde olan Türkiye'deki tabloyu daha da derinleştirilmesi ve yeni bir enflasyon

dalgasına yol açması kaçınılmazdır. Bunun emekçiler için sonucu ise daha da artan fiyatlar, eriyen ücretler ve düşen alım gücü olacaktır.

AKP iktidarı, krizin faturasını emekçilere ödebilmek için uyguladığı baskı ve zorbalık politikalarını, savaşın ağırlaştığı koşullarda "milli çıkarlar" örtüsüyle daha da artırmaktan kaçınmayacaktır.

Bugün Türkiye İran'a yönelik emperyalist savaşın fiilen içinde olmasa da, safi açık ve nettir. Göbekten bağlı olduğu Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun hizmetindedir.

Türkiye'de bulunan Kürecik radar üssü, İran'dan fırlatılan füzelerin rotası ve hızı konusunda ABD'ye ve İsrail'e istihbarat sunmaktadır.

Konya ve İncirlik askeri üsleri ABD ve NATO'nun doğrudan hizmetindedir. Bu tabloda Türkiye, İran'a yönelik savaşın fiilen içinde olmasa bile, Ortadoğu'da emperyalistlerin savaş politikalarının ortağı olarak hareket etmektedir.

Bu politikaların parçası olarak, başta bizlerin vergileri olmak üzere ülkenin kaynakları sözde "milli güvenlik" adına savaş sanayisine ayrılmaktadır. 2026 bütçesinde savunma ve güvenlik için ayrılan, devasa bir rakam olan 2 trilyon 155 milyar lira bile bunu göstermektedir.

Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak, ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin İran halklarına dönük saldırılarına karşı çıkmalı ve İran halkıyla dayanışma içinde olmalıyız.

Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarını engellemek için verilecek mücadelenin, sadece bombalar altında yaşam savaşı veren kardeş halklara verilecek bir destek değil, kendi geleceğimiz, yaşam koşullarımız ve siyasal haklarımız için de olduğuna unutmamalıyız. Bunun için öncelikle Ortadoğu'daki savaş ve saldırganlık politikalarının suç ortağı olan AKP iktidarının politikalarına karşı çıkmalıyız.

"Katil ABD-İsrail Ortadoğu'dan defol!", "Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!" talepleriyle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Dardanel işçilerinin haklı direnişi...

“Tazminat hakkımız söke söke alırız!”

Dardanel fabrikasında kasım ayından bu yana 200'ün üzerinde işçi işten çıkarıldı. İşçilerin hak ettikleri tazminatları yatırılmazken, aylardır oyalanan işçiler fabrika önünde direnişe başladı. İşten çıkarıldıktan sonra taksitlendirmeye tazminat hakları adeta gasp edilen emekçi kadınlar, direnişlerini kararlılıklarını sürdürüyor. Direnişin başlamasıyla kasım, aralık ve ocak ayında işten çıkarılan işçilerin tazminatları yatırıldı. Ancak “son işçi hakkını alana kadar direnişe devam!” kararı alan işçiler Dudullu OSB'deki fabrika önünde eylemlerini sürdürüyor. Hem fabrikadaki çalışma koşullarını hem de 8 Mart'ta Kadıköy sokaklarında yükselttikleri seslerini kendilerinden dinledik.

Hanife: “Çocuklarımızın geleceği için buradayız”

Fabrikanın suşi bölümünde çalışıyorum, 3 yılımı doldurmak üzereydim. Ortam çok soğuk. Bu soğuk bizi hasta ediyor. Gerekli ekipmanlar bizlere verilmiyordu. Olanlar da yetmiyordu. Hafta sonları üretimde kullandığımız eşyaları ağır kimyasallarla temizliyorduk. Beğenmiyorsan kapının önünü gösteriyorlardı. Sürekli “hızlı çalışın”, “üretimi yetiştirmemiz lazım”, “mesaiye kalın” dediler. Sonra “iş yok” deyip “bir gün gelin, bir gün gelmeyin” demeye başladılar. Haberimiz olmadan ücretsiz izne çıkardıklarını söylediler. Bayram nedir, seyran nedir bilmeden çalıştık. Sonra işten çıkarıldık.

Tek talebimiz, taksite bağlanan tazminatlarımızın tek seferde ödenmesi. Kasım ayından beri işten çıkarılan hiçbir arkadaşımız tazminatını alamadı. Oyaladılar; ha bugün ha yarın, bir sonraki hafta dediler. Biz onlar gibi aylarca mahkeme kapılarında ya da boş boş beklemek istemiyoruz. Paramızın enflasyon karşısında değer kaybetmesini istemiyoruz. Biz çocuklarımızı okutmak, onlara

yatırım yapmak için o fabrikada ter döktük. İstedğimiz rakamlar ödenemeyecek miktarlar değil. Tazminatlarımız yatana kadar Dardanel önünde direnişe devam edeceğiz.

Direnişten çok şey öğrendim. 44 yaşındayım ve hayatımda ilk defa kadınlara özel bir eyleme katıldım. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne... Benim için bir ilkti ve çok mutlu oldum. Kadınların birbirine destek olduğunu görmek çok güzeldi. Keşke fabrika yönetimi de bizi sevindirseydi de çifte mutluluk yaşasaydık. Ama biz umutluyuz, kadın işçiler olarak yalnız olmadığımızı biliyoruz. Bir kadın istediği zaman ne kadar güçlü olabileceğini kanıtıyor. Tüm emekçi kadınları bize desteğe bekliyoruz; bugün bize yapılan yarın onlara yapılabilir.

Havva: “Direnişten vazgeçmiyoruz!”

Resmen kandırıldık. İşten çıkarılmadan bir gün önce “Böyle bir durum var mı?” diye sordüğümüzde “Hayır” dediler. Ertesi gün çağırıp “Taksitle ödeyeceğiz, işten çıkışınızı veriyoruz” dediler. Benim rızam

olmadan tazminatımı taksite bölemezler. Sadece bu da değil; içeride gördüğümüz zulmün haddi hesabı yoktu. Aylarca soğukta ekipmansız çalıştık. Mobbing diz boyuydu. Maaşlarımız geç yatıyor, suçu bankaya atıyorlardı. Hakkımız yendi, hakkımızı alana kadar da buradayız.

Yüz yıllardır aynı direniş, aynı baskı var. Bir araya geldiğimizde güçlüyüz; aksi takdirde hep yalnız ve kimsesiz kalacağız. Şiddete ve sömürüye karşı birlik olalım, ancak o zaman kazanabiliriz.

Kıymet: “Sadece kendi hakkımız için değil, herkes için direniyoruz”

Biz burada gelemeyen, bizden önce çıkarılan ve hakkı yenen tüm arkadaşlarımız için varız. Dardanel yönetimi maaşları bile günü gününe ödemeyen bir yönetim. Bayramda parasız kalmamak için imza toplamak zorunda kaldığımız günler oldu. Artık işçiler bilinçlendi. Bu sadece bizim değil, Türkiye'nin her yerindeki işçi kadınların sorunu. Biz zaten her yerde direniyoruz; evde, okulda, işte... Türkiye'de kadın işçi olmak çok zor.

İlk defa 8 Mart'a katıldım ve o

çoşku inanılmazdı. Kadınların birleşince ne kadar güçlü olduğunu, o kadar olumsuzluğa rağmen nasıl ayakta durduğumuzu fark ettik ve herkese fark ettirdik. Bu direniş, işçilerin patronlara karşı bir duruşudur ve hakkımızı alana kadar devam edeceğiz.

Elif: “Bu, patronlara karşı ortak bir direniştir”

Çocuk okutuyorum, kirada oturuyorum. Ne olursa olsun dişimizi sıkıp çalıştık. Beğenmiyorsan çık git! “Bir Elif gider, binlerce Elif gelir” deyip bizi baskı altına alıyorlardı. İş kazası geçirdim, revirde bir merhem sürüp çalıştırmaya devam ettiler. Sonra üretim yavaşladı diye tutanak tutmakla tehdit ettiler.

Fabrikalar kapanabilir, işçi çıkarılabilir, bunları anlarız. Ama dürüstlük beklerdik. “Çıkarma yok” deyip ertesi gün kapının önüne koyulmak bizi yaraladı. İçerideki mobbing ve zorlu çalışma koşullarının üzerine bir de tazminatımıza göz dikilmesi bardağı taşıran son damla oldu. 8 Mart'ta omuz omuza verdiğimiz kadınlarla gördük ki; biz tek başımıza değiliz. Bu, tüm işçilerin hak mücadelesidir.

“Sırada Türkiye mi var?”

Fatma Nur ve kızının faili, bu çürümüş düzendir!

16 yaşında cinsel istismara uğrayan Fatma Nur Çelik, ailesinin baskısıyla istismarcı Ayhan Şengüler ile evlendirildi. Fatma Nur'un 8 yaşındaki kızı Hifa İkra da aynı zamanda Kuran'a Hizmet Vakfı yöneticisi olan Ayhan Şengüler tarafından cinsel istismara uğradı.

Kızına dönük cinsel istismarla ilgili dava sürerken Fatma Nur Çelik İstanbul Anadolu Adliyesi önünde nöbet tutmaya başlamış ve çılglık çılgına “adalet” istemişti.

Ayhan Şengüler'in tutuksuz yargılandığı davanın karar duruşması 5 Mayıs'ta görülecekti. Fail serbest bırakılmış ve Fatma Nur, tacizcinin yöneticisi olduğu gerici tarikat tarafından tehdit ediliyordu.

“Ölürsem intihar etti demeyin.” demişti Fatma Nur. Ve 3 Mart'ta kızıyla cansız bedeni Zeytinburnu sahilinde bulundu. Bu konu hakkında sayısız şey söyleniyor. Kimi görgü tanıkları Fatma Nur ve kızının denize atlayarak intihar ettiğini, kimileri ise öldürüldüğünü iddia ediyor.

Ancak şu bilinmelidir ki; Fatma Nur

ve kızı Hifa intihar etmiş bile olsa bu açık açık bir cinayettir. Ve bu cinayeti işleyen sadece fail Ayhan Şengüler değildir.

Aynı zamanda fail; kadın düşmanı politikaları turandıran, gerici tarikat ve cemaatlere kol kanat veren AKP iktidarındır. Yargısıyla, bakanıyla bu yardım çılgılığına kulak tıkayan devlettir. Her türden gericiliği, sapkınlığı üreten tarikat ve cemaatlerdir.

Fatma Nur ve kızının faili; başlı başına bu çürümüş düzendir.

Bu olay gösteriyor ki; kadın cinayetleri, çocuk istismarı, kadına ve çocuğa yönelik şiddet bireysel bir suç değil; kadın düşmanı politikaların sistematik bir sorucudur. AKP iktidarının tarikatlarla kurduğu karanlık ilişkiler, kadınları ve çocukları çok yönlü şiddet sarmalının tam ortasında bırakmaktadır.

Kadınların ve çocukların yaşam hakkı ancak bu gerici-karanlık kuşatmayı parçalayacak bütünlüklü bir mücadele ile güvence altına alınabilir.

Emperyalist ABD ve siyonist İsrail bir kez daha Ortadoğu'yu ateşe verdi. Demokrasi ve özgürlük götürme yalanlarının ardına saklanarak, “İran nükleer silah üretiyor” bahanesiyle saldırıyorlar. Tıpkı Irak ve Afganistan'da olduğu gibi, halkların üzerine bombalar yağdırırken gerçek amaçlarını sahte söylemlerle gizlemeye çalışıyorlar. Bu kanlı operasyonların arkasında kendi çıkarları ve egemenlik hevesleri yatıyor. Avrupa ülkeleri bu vahşeti açıkça destekliyor. İşbirlikçi Körfez şeyhleri de topraklarındaki üsleri kullanan ABD-İsrail ortaklığının yanında saf tutuyor ve İran'a tehditler savuruyorlar.

Bu saldırganlık karşısında önce sessiz kalan AKP iktidarı, şimdi ise ehvenişer açıklamalarla durumu idare etmeye çalışıyor. Bir yandan barış havarisi pozlarını sürdürürken, öte yandan emperyalist-siyonistler tarafından İran'a karşı daha açık bir tutum almaya zorlanıyor. İran tarafından reddedilen iddialara rağmen, İran'a karşı dili adım adım sertleştiriyor.

Tam da böyle bir dönemde, AKP-MHP sözcüleri ve yandaş medya kuruluşlarında boy gösteren analistler aracılığıyla “Sırada Türkiye mi var?” sorusu etrafında sonu gelmez bir tartışma yürütülüyor. Filistin'de siyonist soykırım gerçekleştirilirken, Lübnan bombalanırken ve Suriye'nin bir kısmı işgal edilirken, bu soru etrafında yazılan senaryolar güncellenip yeniden kamuoyuna sunuluyor.

Böylece AKP iktidarı, emperyalist saldırganlık konusunda takındığı ikiyüzlü tutumu örtmeyi ve Türkiye'nin emperyalist-siyonist devletlerin işbirlikçisi olduğu gerçeğini gizlemeyi amaçlıyor. Görüldüğü kadarıyla bu sahte tartışma birçok işçi ve emekçiyi de etkisi altına alıyor.

Oysa biz tersinden soralım: Emperyalist-siyonistler açısından Türkiye neden hedefte olsun? Ülkenin dört bir yanı NATO üsleriyle çevriliyken, İsrail'e istihbarat sağlayan Kürecik Radar Üssü Malatya'da duruyorken ve

ABD istediği dayatmayı iktidara kabul ettirebiliyorken buna gerek var mı? Ekonomik, siyasi ve askeri açıdan batıya göbekten bağımlı bir Türkiye varken, ABD projesi olarak ülkenin başına musallat edilen AKP devleti ele geçirmişken, Türkiye'ye saldırmak niye ihtiyaç olsun? Filistin'de taş üstünde taş kalmazken, İsrail ile ticari ve askeri ilişkilerin sürdürülmesi gerçeği de orta yerde duruyor... Dolayısıyla, “Sırada Türkiye mi var?” sorusu ancak tüm bu gerçekleri örtmek için gündeme getirilen bir aldatmacadan başka bir anlam taşımıyor.

Hatay ve Antep'e düşen füze parçaları sonrası NATO'nun provokatif açıklamaları, İsrail ve ABD'nin Türkiye'yi İran karşıtı daha açık bir tutum almaya zorladığını gösteriyor. Ancak AKP iktidarı, iç ve dış basınçlar nedeniyle böyle bir rol üstlenmeye sıcak bakmıyor. Bu durumun, emperyalist güçlerin bugüne kadar kendileri için ileri bir karakol işlevi gören Türkiye'yi hedef almasını gerektirmediğini de en iyi AKP ve yandaşları biliyor.

Peki, bu söylem neden köpürtülüyor? İçeride işçilere ve emekçilere açlığı, yoksulluğu ve kölece çalışmayı dayatan sermaye düzeni, dışarıda ise “kişilikli dış politika” yalanıyla emperyalist-siyonist işbirlikçiliğini gizlemeye çalışıyor. Milliyetçi-şoven duyguları körükleyerek, dünyayı büyük bir yıkıma sürükleyen ve halkları katliamdan geçiren emperyalist-kapitalizm gerçeğini unutturabileceklerini sanıyorlar. Açlık ve sefaletle mahkûm ettikleri milyonların savaş koşullarında artacak tepkisini yine milliyetçi duygularla bastırmayı umuyor, işçi ve emekçileri kendi sefil politikalarına alet etmek istiyorlar. Türkiye'nin işçi ve emekçileri bu oyunlara gelmemeli, emperyalist saldırganlığa karşı İran halklarının yanında olmalıdır. Bunun yolunun yalnızca emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı çıkmaktan değil, aynı zamanda onun işbirlikçisi sermaye düzenine ve AKP iktidarına karşı mücadele etmekten geçtiğini aklından çıkarmamalıdır.

Kayseri’de İşçi Forumu toplandı

Kayseri İşçi Forumu **“Diren, örgütlen”** şiarıyla 1 Mart günü DİSK Dev Yapı-İş Kayseri Bölge Temsilciliği’nde toplandı.

Metal, petrokimya, tekstil, maden sektörlerinden işçilerin katıldığı Forum’da Emeğin Kurtuluşu mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygısı duruşu gerçekleştirildi. Açılış konuşmasını İşçi Forumu Hazırlık Komitesi sözcüsü yaptı.

Açılış konuşmasında artan emperyalist-kapitalist sömürü ve savaş politikaları anlatıldı. Haksız emperyalist savaşların bedelini halkların ödediği gerçeği, Irak, Afganistan, Suriye ve İran’ı da savaşın yarattığı katliam ve

yıkım ifade edildi. Türkiye’de ekonomik kriz nedeniyle sefaletin derinleştiği vurgulandı. Doğrudan ve dolaylı vergiler yoluyla işçi ve emekçilerin soyulduğu belirtildi. Krizin toplumsal çürümeyi de büyüttüğü gerçeğinin altını çizildi. İşçi sınıfının bu topyekûn saldırı dalgasına karşı birleşik, kitlesel ve siyasal bir direnişi örgütlemesinin yakıcılığı vurgulandı.

İşçi forumunda konuşan bir savunma sanayi işçisi büyüyen krizin yarattığı ağır sonuçları ifade etti. Forum da konuşan bir metal işçisi **“Krizle karşı sadece sömürüye ve yoksulluğa karşı değil, her alanda var olan sendikal düzene karşı da örgütlenmeliyiz.”** dedi.

Forumda konuşan İEKK Temsilcisi 8 Mart’ta alanlara çağırdı ve şu sözleri söyledi: **“İşçi emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı sınıfsal sömürü ile cinsel baskı ve ezilmişliği ortadan kaldırmak için mücadele etmeliyiz. Günün görevi Kayseri’de devrimci 8 Mart’ı birlikte örgütlemektir.”**

Forumda konuşan Aksaray İşçi Birliği temsilcisi **“Krizin faturasını kapitalistlerin ödemesi için, direnmeli örgütlenmeliyiz”** derken, bir inşaat işçisi ise ABD ve siyonist İsrail devletinin saldırılarına ve barış mücadelesinin önemine vurgu yaptı.

Konuşmaların ardından forum sonlandırıldı.

“Okullarda şiddete dur de!”

Borsa İstanbul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi’nde eğitim emekçisi Fatma Nur Çelik’in bir öğrencisi tarafından öldürülmesi üzerine okullarda her geçen gün tırmanan şiddete karşı birçok eğitim sendikası bir günlük iş bırakma, siyah giyinme ve kokart takma çağrısı yaptı.

Eğitim Sen ise 3 Mart günü bir günlük iş bırakmanın yanı sıra eğitim emekçilerini buldukları illerde İl Millî Eğitim Müdürlüğü binaları önüne çağırdı. Dört bir yanda yapılan eylemlerde **“Okullarda şiddete dur de! Yusuf Tekin istifa”** denildi.

Eylemlerde yapılan açıklamalarda yaşanan şiddetin kişisel ve münferit olmadığı, sistemsel olduğu söylendi. Eğitimin dinselleştirilmesi ve piyasalaştırılmasının, öğretmenlerin itibarsızlaştırılmasının, Millî Eğitim Bakanlığı’nın CİMER gibi uygulamalarla öğretmenleri hedef haline getiren politikalarının şiddetin kaynağı olduğu ifade edildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Petlas’ta yüzde 30,89 zam dayatmasına karşı Petlas işçileri 12 Mart günü yürüyüş yaptı.

● Birleşik Metal-İş ve Nakliyat İş Sendikaları 2 Mart günü ABD’nin İstanbul konsolosluğu önünde yaptığı eylemle Küba, Venezuela, İran ve Gazze halkıyla dayanışmayı büyütme çağırdı.

● Şık Makas işçileri, direnişlerinin 150. gününde Ankara’da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde açıklama yaptı.

● Tüm Emeklilerin Sendikası 9 Mart günü birçok ilde düzenlediği basın açıklamasında, emekli ikramiyesinin düşük belirlenmesine tepki gösterdi.

● Adana Büyükşehir Belediyesi işçileri, Belediye yönetiminin sefalet dayatmasına karşı 12 Mart günü eylem yaptı.

● Erciyes Üniversitesi Fakültesi Hastanesi sağlık işçileri, TİS’ten doğan ücret farkları ve ikramiyelerinin gecikmesine karşı 12 Mart günü eylem yaptı.

● Mersin Limanı’nda bulunan Özgüneş Taşımacılık’tan işten atılan işçiler 10 Mart günü yaptıkları eylemle işten çıkarılanların geri alınması ve sendikal hakların tanınması çağrısında bulundu.

● Antalya Emlak Konut & TOKİ şantiyesinde İZKA İnşaat tarafından yürütülen projede hakları gasp edilen Yapı Yol-İş üyesi işçiler 9 Mart günü eyleme başladı. İşçiler, 11 Mart günü Antalya Attalos Meydanı’nda eylem yaptı.

● İzmir Karşıyaka Belediyesi’nde çalışan işçiler 7 aydır alamadıkları ücretlerinin ödenmesi talebiyle 3 Mart günü eylem yaptı.

● Tüm Bel-Sen, 4 Mart günü İstanbul Anadolu Yakası’ndaki belediyelerdeki toplu sözleşme sürecine ilişkin basın açıklaması yaparak TİS hakkında vazgeçilmeyeceğini vurguladı. 5 Mart günü Kadıköy Belediyesi, 6 Mart günü ise Ataşehir Belediyesi emekçileri eylem yaptı.

Dardanel'de kadın işçiler direnişte

Aylardır parça parça işten atmaların yaşandığı Dardanel'in Dudullu fabrikasında kadın işçiler gasp edilen tazminat hakları için 4 Mart günü fabrika önünde direnişe başladılar.

Dardanel işçileri, direnişlerinin 3. gününde fabrika önünde eylem ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği gerçekleştirdiler.

Kadın işçiler, Dudullu OSB içinde yürüyüş gerçekleştirerek fabrika önüne geldiler. Fabrika önünde yapılan etkinlikte direnişçi kadınlar ve İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) adına konuşmalar yapıldı. İşçi kadınlar karşı karşıya kaldıkları baskı, mobing ve hak gasplarını anlattılar. Tüm işçi kadınları emek ve onur mücadelesini büyütme davet ettiler. 8 Mart günü işçi kadınlar olarak alanlarda olma çağrısı yaptılar.

Her gün fabrikanın önüne gelerek seslerini yükselten kadın işçilere,

ilerici-devrimci kurumlar, sendikalar, milletvekilleri dayanışma ziyareti gerçekleştiriyor.

Direnin başladığı ilk günlerde Dardanel yönetimi ekim, kasım, aralık ayında işten çıkarılanların tazminatını ödemek zorunda kalmıştı. Direnişin ve dayanışmanın gücüyle ocak ayında çıkarılanların alacakları da 11 Mart günü hesaplarına yattı.

Direnin 9. günü olan 12 Mart'ta ise Dardanel'de direnen kadın işçiler Sancaktepe'de bulunan depo önünde eylem gerçekleştirdi. Günlerdir süren direniş içerisinde birçok işçinin tazminatlarının alındığı söylenen konuşmada son işçinin haklarını alınana kadar direnişin süreceği belirtildi. Kadın işçiler; hak gasplarını, kötü çalışma koşullarını ve işçilere tazminatlarını vermeyen kapitalistin yaptığı yeni yatırımları teşhir eden konuşmalar yaptı.

Sağlık emekçilerinden "beyaz yürüyüş"

Türk Tabipler Birliği, 14 Mart Tıp Bayramı Haftası kapsamında İstanbul'da büyük Hekim Yürüyüşü yaptı, 11 Mart'ta Diyarbakır'dan Beyaz Yürüyüşü başlattı.

Sağlık emekçileri, Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın yarattığı ticarileşme, performans baskısı, güvencesizlik, şiddet ve nitelik kaybı gibi sorunlara karşı "Başka bir sağlık sistemi mümkündür, başka bir hekimlik ortamı mümkündür" şiarıyla yürüyüşleri gerçekleştirdi.

Yürüyüş güzergahlarında yapılan eylemlerde hekimlerin yaşadığı sorunlar dile getirildi, talepleri kamuoyuyla paylaşıldı.

Bi'ton gurur, Bi'ton fiili meşru direniş!

Dudullu OSB'de bulunan Dardanel Fabrikası'nda 4 Mart'ta direniş başladı. Kasım ayından bu yana parça parça işten çıkarılan işçiler tazminatlarının taksitle yatırılacağı söylenerek aylarca oyalandı. En son şubat ayında yapılan işten çıkarmalara karşı birlik olan işçiler günlerdir direniyorlar. Fiili-meşru bir çizgide mücadelelerini sürdürürken, Dardanel sermayesini daha şimdiden geri adım atmaya zorluyorlar.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları'nın (İEKK) aylardır fabrikada yaptığı çalışmalar, işçileri yan yana getirme çabası ve oluştukları direniş komitesi ile işçiler yola koyuldular. Kısa süre içinde irili-ufaklı kazanımlarla kararlılık ve coşkularını büyüttüler. İşçiler sürecin en başında direnişin kırmızı çizgilerini birlikte belirlediler. Hiç kimse geride kalmayacak, tazminatlar tek seferde yatırılacak ve bu konuda gerekli özveri ve irade sergilenecek. Bazı işçilerin tazminatları yatırılrsa da direniş alanını terk etmemeleri, işçilerin bu iradeyi sergilemeleri önemliydi.

Pandemi döneminde kapalı devre çalışma sistemleri ile gündeme gelen ve son yıllarda büyüyen, "yerli" sermaye kimliğiyle kendini sunan bir fabrika Dardanel. Taşeron, günlük çalışma gibi esnek çalışma modelleri ile işçilerin iç birliğini bölen farklı uygulamalar var. Ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, baskı ve mobbing, işçi kadınların çoğunluğunu oluşturduğu Dardanel'de çok daha katmerli. Farklı sendikaların dönem dönem sendikalaşma girişimleri olsa da, atılan işçilere kimsenin destek olmaması, sürecin sessiz sedasız kabul edilmesi, etkisizliklerini ve üye sayısını artırmayı esas alan sendikal anlayıştan ötesine sahip olmadıklarını gösteriyor. İşçi kadınlar dizginsiz sömürüye terk edilmiş, sınıfsal ve toplumsal ezilmişliğin altında çaresiz bırakılmış...

Dudullu OSB ve Dardanel Fabrikası'nda yılları bulan sessizliği bozan işçi kadınların

bu hak alma mücadelesi şimdiden bir örnek teşkil ediyor. Tazminat hakkının dahi gasp edildiği kölelik düzeninde fiili-meşru mücadele dışında bir çıkış yolu olmadığı bir kez daha yaşanarak görüldü. Kazanımları yargı sürecine sıkıştıran, örgütlülüğü sendikaya üye kaydetme ve sözleşmeden sözleşmeye söz söyleme olarak gören, mücadeleyi bu dönemlerde grev ya da eylem yapmaya daraltan bakışın sınırları da açığa çıktı.

Fiili mücadeleyle elde edilen kazanımları daha anlamlı kılan, hâkim örgütlenme ve mücadele anlayışlarına, buna dayalı kanıksamalara karşı atılan mücadele ve örgütlenme adımları oldu. Mücadele her şeyden önce onun öznesi olan kadın işçileri değiştiriyor. İçine hapsedildikleri cendereden onları çıkarıyor. Ev, çocuk, aile basıncını, eş, baba ya da toplumun baskılarını kıra kıra evlerinden direniş alanlarına çıktılar. Zincirlerini fark ettiler, haklarını öğrendiler. 8 Mart alanına "bi'ton gururla" çıkan işçiler, birlik olmanın, dayanışmanın gücünü gördüler.

İşçi kadınların direnişi fabrikada ve OSB'de yıllardır gerçekleştirilemeyen eylemli süreçlere de örnek oldu. 2009'dan bu yana sendikalı birkaç fabrikada grev dışında Organize içinde yürüyüş yapma iradesi dahi koyulamamıştı. Hakları için mücadeleye atılan işçiler haklı olmanın verdiği güçle bunu başardılar. Sadece kapı önünde direnmekle kalmadılar, fabrika içine de müdahale etmeye çalıştılar.

Dardanel işçileri, sorunun tek başına ücret ve tazminat meselesi olmadığını anlatıyorlar. Ağır ve esnek çalışma koşullarına, hak gasplarına karşı örgütlü mücadelenin önemine çağrı yapıyorlar.

İEKK'nin çabasıyla bir araya gelen Dardanel işçisi kadınların mücadelesi, daha büyük mücadeleler için atılacak adımların habercisi olarak, öğrenerek-öğreterek büyümeye devam ediyor.

Ya emperyalist barbarlık ya sosyalizm!

Trump'ın ikinci kez ABD başkanlık koltuğuna oturmasıyla birlikte, ABD'nin emperyalist hegemonya mücadelesinde daha sert ve saldırgan bir tutum izleyeceği belliydi. Bu yılın başında önce Venezuela'ya düzenlenen operasyonla devlet başkanı Maduro haydutça kaçırıldı. Ardından Grönland üzerinden küstahça talepler dile getirildi. Aynı zamanda Küba başta olmak üzere Latin Amerika ülkelerine yönelen tehditler ardı ardına birbirini takip etti. Son olarak siyonist İsrail ile birlikte İran'a yönelik başlatılan askerî saldırılar, bu saldırganlığın yoğunlaşarak devam edeceğini gösteriyor.

Kuşkusuz ABD emperyalizminin saldırgan politikalarının temel nedeni Trump'ın patolojik kişiliği değildir. Amerika'nın emperyalist sistem içindeki zayıflayan hegemonyasını kaybetmemek için yoğun bir çaba içerisinde olması da yeni bir olgu değildir. Yaşananlar, yaklaşık 50 yıldır birikerek, yoğunlaşarak ve derinleşerek devam eden bir krizin emperyalist-kapitalist dünya sistemi için içinden çıkılmaz bir noktaya geldiğinin ilanıdır.

Öncelikle ifade etmek gerekir ki bu kriz, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yapısal özelliklerinin bir dışa vurumudur. Krizler ve hegemonya mücadeleleri, emperyalist kapitalizmin kaçınmayacağı yapısal sorunlardır. Kapitalizmde üretim, toplumsal ihtiyaçları karşılamak için değil, sürekli olarak daha fazla kâr elde etmek için yapılır. Daha fazla kâr ise ucuz ham madde ve iş gücü kaynaklarına ulaşmayı ve yeni yatırım alanları bulmayı zorunlu kılar.

Sanayi sermayesinin mali sermaye ile iç içe geçtiği bu aşamada uluslararası tekeller ortaya çıkar ve sermaye ihracı ağırlık kazanır. Tek tek tekellerin ve elbette sistemin bütününe çıkarlarını korumak için "devlet gücü" çok özel bir rol üstlenir. Devlet, yalnızca kapitalist sömürünün sürekliliğini sağlamakla kalmaz, aynı zamanda uluslararası tekeller arasındaki rekabette ham madde ve pazar alanlarını denetlemek ve olası rakipleri engellemekle de temel bir rol oynar. Bu durum, farklı sermaye grupları arasında olduğu kadar farklı emperyalist devletler arasında da bir mücadeleye yol açar. Emperyalist

savaşlar ve saldırganlık politikaları, ham madde, pazar ve nüfuz alanlarının paylaşımı üzerine kurulu bu rekabetin kaçınılmaz sonucudur.

ABD hegemonyasının gelişimi olduğu kadar gerileyişi de bu çerçevede, kapitalist dünya sisteminin yapısal işleyişinin ve krizlerinin doğrudan bir sonucudur. ABD'nin yükselişi, 19. yüzyılın son çeyreğinde yaşanan ekonomik krizle başlayan, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nı kapsayan uzun bir sürecin ürünüydü. İki dünya savaşının yol açtığı yıkımdan ekonomik ve askerî olarak güçlenerek çıkan ABD, emperyalist kamp içinde tartışmasız bir üstünlük kurdu. Bu hegemonyanın iktisadi temelini, savaşın yıkımını yaşayan kapitalist ülkelerin yeniden inşası ve az gelişmiş kapitalist ülkelere yapılan sermaye ihracı oluşturdu. Sovyetler Birliği'nin dünya çapında genişleyen etki alanı ve sosyalizmin yükselen prestiji ise kapitalist ülkelerin ABD hegemonyasına rıza göstermelerinin ve itaat etmelerinin belirleyici nedenlerinden biri oldu. IMF, Dünya Bankası ve NATO gibi uluslararası kurumlar bu dönemde ABD'nin kapitalist dünyanın liderliğini simgeleyen kurumlar olarak ön plana çıktılar. ABD,

“Tarih bir kez daha “ya emperyalist barbarlık içinde yok oluş ya sosyalizm” ikileminin haklılığını gösteriyor. Ya toplumsal bir devrimle emperyalist hegemonya mücadelelerinin sonucu olan yıkımlara son verecek ve sosyalist bir dünya kuracağız; ya da kapitalist emperyalist barbarlığın insanlığı yıkıma sürüklemesine seyirci kalacağız. İnsanlığın ve işçi sınıfının önünde başka bir seçenek bulunmuyor.”

“küresel liderliğini” devasa bir askerî gücüyle de pekiştirdi. Ancak İkinci Dünya Savaşı’nın ardından “kapitalizmin altın çağı” olarak adlandırılan dönem yaklaşık 25 yıl sürdü. 1970’li yıllarla birlikte ABD’nin gerileyişi başladı. Bu gerilemenin bir tarafında savaşın yıkımını atlatan Avrupa ülkelerinin ve Japonya’nın dünya pazarında ABD’nin karşısındaki rakipler hâline gelmesi yer alıyor. Ancak tek neden bu değildi. Vietnam Savaşı’nın ABD’nin yenilmezlik efsanesine vurduğu darbe, savaş boyunca altın rezervlerini tüketen ABD’nin küresel ekonomik üstünlüğünde aldığı ciddi yaralar bu gerileme sürecinin diğer etkenleri oldu. Dahası, bu dönemde sadece ABD değil, bir bütün olarak dünya kapitalizmi kâr oranlarında yaşanan azalmayla birlikte bir krize girdi ve kapitalist dünya ekonomisi uzun süreli bir durgunluğa sürüklendi. 1991’de Sovyetler Birliği dağıldığında ABD, “Yeni Dünya Düzeni” adı verilen düzende tek süper güç olarak varlığını sürdüreceği ve tek kutuplu bir imparatorluk inşa edebileceği hayalini kuruyordu. Ne var ki “komünizm tehdidi”nin ortadan kalkması, emperyalist-kapitalist dünya sistemi içindeki çelişkileri hızla gün yüzüne çıkardı. Ekonomik gücü giderek zayıflayan ABD, hegemonyayı elde tutabilmek için askerî gücünü çok daha fazla ön plana çıkarmaya başladı. Dünyanın dört bir tarafında bulunan 800’ü

aşkın askerî üssü ile giriştiği küresel jandarmalık misyonu, kapitalist-emperyalist dünya sistemi içinde liderliği elinde tutmasının tek yolu olarak görüldü.

11 Eylül saldırıları, ABD’nin bu militarist ve tek taraflı stratejisini hayata geçirmesi için arayıp da bulamadığı bir bahane oldu. Afganistan ve Irak işgalleri, “terörizme karşı savaş” kılıfı altında Ortadoğu’nun enerji kaynaklarını kontrol etme ve Çin ile Rusya gibi yükselen rakiplerin güçlenmesinin daha başından önünü kesme amacı taşıyordu. Diğer yandan denetim altında tutulmak istenen bölgelerde etnik, dinsel ve mezhepsel ayrımlar kışkırtılarak, bu bölgelerin gelişen rakiplerin denetimi altına girmesi engellenmeye çalışıldı.

Rusya’nın Suriye’de yıllarca süren iç savaşta doğrudan taraf olması ve ardından gelen Ukrayna Savaşı, işgaller ve vekâlet savaşlarıyla şekillenen bu sürecin sonuna geldiğinin ve emperyalistler arası rekabetin doğrudan karşı karşıya gelecekleri bir evreye yaklaştığının önemli bir işareti oldu. Bu yılın ilk günlerinden itibaren ABD emperyalizminin ardı ardına yaptığı hamlelerin ise bu olasılığı her geçen gün daha ciddi bir tehdit olarak insanlığın karşısına çıkardığını söyleyebiliriz.

ABD’nin Maduro’yu kaçırırken ülkeye giren uyuşturucu gibi bir derdi yoktu. İran’a yönelik saldırılarda da İran’ın nükleer bomba üretme kapasitesine erişmesini engelleme hedefi belirleyici değildi.

Venezuela ve İran bugün ABD karşısında yükselen en temel aktör olan Çin’in petrole ve enerjiye erişiminin en önemli kaynakları durumunda. Dolayısıyla ABD emperyalizmi, ticaret savaşlarıyla engel olamadığı Çin’in yükselişini, kullandığı ham madde ve enerji kaynaklarını kontrol altına alarak dizginlemek ve kendisine bağımlı kılmak istiyor. Zira 2008 krizi, 1970’li yıllarda başlayan krize çözüm olarak ortaya atılan neoliberal politikaların da çare olmadığını ve ABD’nin finansal egemenliğinin hızla aşındığını gösterdi.

Kapitalizmin “altın çağı” dediğimiz evrede ABD dünyadaki toplam sanayi üretiminin yaklaşık yüzde 50’sini tek başına gerçekleştiriyordu. Bugün ise ancak yüzde 16-18 civarında bir paya sahip. Çin ekonomisi ise bu açıdan çok hızlı bir yükseliş süreci içerisinde. Bu yükselişi yalnızca dünyanın atölyesi olması sayesinde gerçekleştiriyor; yarı iletken teknolojileri ve bilişim alanında da Çin, ABD ile birlikte dünyanın en büyük iki gücünden biri durumunda. Bugün dünyanın en büyük on tekeli arasında Çin merkezli üç şirketin yer alıyor olması, ABD emperyalizminin öncelikli tehdidi nerede gördüğüne de işaret ediyor. Dahası Çin, dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdiği sermaye yatırımları ve verdiği kredilerle, ABD’den bağımsız bir finansal sistemin oluşturulabilmesi için girişimlerini sürekli sürdürüyor.

Sonuç olarak, bir tarafta ABD’nin egemen konumunu sürdürmekte zorlanması ve etki alanının sürekli

zayıflamasıyla birlikte eskisi gibi yönetmeyi başaramadığı gerçeği var. Diğer tarafta ise karşısına rakip olarak çıkan ya da çıkmaya hazırlanan güçlerin ABD emperyalizminin önüne geçmeyi başaracak ekonomik ve askerî düzeye henüz ulaşmamış olmaları gerçeği bulunuyor.

Gelinen noktada emperyalist-kapitalist sistem tarihsel bir tıkanıklık yaşıyor. Kapitalizmin yapısal krizinin sonucu olan bu tıkanıklık hegemonya mücadelelerini kızıştırıyor ve emperyalist güçleri dünyayı yeniden paylaşmak için daha sert mücadelelere sürüklüyor. Latin Amerika’dan Ukrayna’ya ve Ortadoğu’ya uzanan ve ticaret savaşlarıyla iç içe geçen bu çatışmalar zinciri, dünyayı topyekûn yıkıma sürükleyebilecek yeni bir emperyalist savaşa zemin hazırlıyor. Bu tablo, emperyalizmin insanlığa savaş, katliam ve yıkımdan başka bir gelecek sunamayacağını bir kez daha kanıtıyor.

Tarih bir kez daha “ya emperyalist barbarlık içinde yok oluş ya sosyalizm” ikileminin haklılığını gösteriyor. Ya toplumsal bir devrimle emperyalist hegemonya mücadelelerinin sonucu olan yıkımlara son verecek ve sosyalist bir dünya kuracağız; ya da kapitalist emperyalist barbarlığın insanlığı yıkıma sürüklemesine seyirci kalacağız. İnsanlığın ve işçi sınıfının önünde başka bir seçenek bulunmuyor.

Emperyalist saldırganlık dünyanın dört bir yanında lanetlendi

28 Şubat'ta ABD ve İsrail'in İran'a yönelik başlattığı saldırılar, dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı, gençlik ve savaş karşıtları tarafından protesto edildi, ediliyor. Amerika Birleşik Devletleri'nden Japonya'ya, İngiltere'den Kıbrıs'a kadar uzanan geniş bir coğrafyada on binlerce kişi meydanlara inerek "emperyalist savaşa hayır" demeye devam ediyor.

Gerçekleşen eylemlerde "halkları özgürleştirme" ve "demokrasi" maskesi altında yürütülen saldırıların gerçek amacının ABD'nin küresel hegemonyasının devam etmesini sağlamak ve Ortadoğu'daki enerji kaynaklarını denetim altına almak olduğu vurgulanıyor. Emperyalist müdahalelerin Irak'ta, Suriye'de, Libya'da ve Afganistan'da olduğu gibi halklara yalnızca yıkım ve yoksulluk getirdiğinin ifade edildiği eylemlerde savaş bütçelerinin halkın ihtiyaçları için kullanılmasının gerektiği de vurgulanıyor.

ABD'de New York, Washington, Chicago, San Francisco ve Los Angeles dahil olmak üzere 50'den fazla şehirde on binlerce kişinin katıldığı savaş karşıtı protestolar düzenlendi. "Trump daha fazla savaş diyor, biz hayır diyoruz" diyerek emperyalist saldırı ve savaş politikalarının protesto

edildiği eylemlerde ABD'li işçi ve emekçiler, savaş politikaları için harcanan milyarlarca doların sağlık, eğitim, ulaşım gibi kamu hizmetleri için kullanılmasını istediler.

ABD ve Kanada'da ayrıca Filistinli Gençlik Hareketi (PYM) ve Filistin İçin Adalet Öğrencileri (SJP) Washington D.C., New York, Montreal ve Toronto'da "İran'dan elini çek" mitingleri düzenleyerek Amerikan emperyalizminin savaş politikalarının durdurulması çağrısında bulundular.

İngiltere'nin başkenti Londra'da binlerce kişi "Savaşı Durdur Koalisyonu" nun çağrısıyla ABD Büyükelçiliği'ne yürüyerek saldırıların ve İsrail'e silah satışının durdurulmasını talep etti. 7 Mart'ta Londra'da yapılan eylemlerde, İran'ın Minab kentindeki bir ilkokula düzenlenen saldırıda hayatını kaybeden öğrenci ve öğretmenler için taziye defteri açıldı.

Almanya'da; Berlin, Bielefeld ve Wuppertal kentlerinde emperyalist müdahalelere karşı kitlesel eylemler yapıldı. Berlin'de Brandenburg Havalimanı'na iniş yapan İsrail Başbakanı Netanyahu'nun uçağının koruma altına alınması protesto edilirken, ülke genelinde 130'u aşkın şehirde lise öğrencileri zorunlu

askerlik tartışmalarına ve savaşa karşı dersleri boykot etti.

Fransa'nın başkenti Paris'te, 6 Mart'ta Cumhuriyet Meydanı'nda savaş karşıtı bir protesto düzenlendi. Emperyalist savaş ve saldırganlığı protesto eden emekçiler enternasyonal dayanışma çağrısı yaptılar.

3 Mart'ta, İtalya'nın başkenti Roma'da binlerce emekçi ABD Büyükelçiliği önünde bir araya geldi. ABD ve İsrail'in saldırılarına karşı barış taleplerini haykırdı.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da ve İspanya'nın başkenti Madrid'de de savaş karşıtı protestolar düzenlendi. 1 Mart'ta Atina'da ABD ve İsrail büyükelçilikleri önünde bir araya gelen on binlerce işçi ve emekçi "Savaşa hayır" ve "Emperyalist müdahaleye son" şiarlarını yükseltti. Savaş yanlısı politikaları eleştiren işçi ve emekçiler, hükümeti ABD ve İsrail'in politikalarına destek vermemeye çağırdılar. Ortadoğu'da yeni bir savaşın halklar için daha fazla yıkım ve göç anlamına geleceğini ifade ederek saldırıların derhal durdurulmasını talep ettiler.

Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ta ayrıca ülkelerinde bulunan NATO ve İngiliz askeri üslerinin

kapatılması talebiyle de eylemler gerçekleştirildi.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da ve İsviçre'nin Basel kentinde de geniş katılımlı savaş karşıtı eylemler düzenlendi.

Hamaney'in öldürülmesinin ardından Irak'ın başkenti Bağdat'ta geniş çaplı protestolar yaşandı. Göstericiler, ABD Büyükelçiliği'nin de bulunduğu yüksek güvenlikli Yeşil Bölge'ye girmeye çalıştı ve güvenlik güçleriyle çatışmalar yaşandı.

Pakistan'ın Karaçi kentinde emperyalist saldırganlığı protesto edenler ABD konsolosluğunun önünde toplandı. Burada eylemcilere ateş eden polis en az dokuz kişiyi öldürdüğü, 34 kişiyi ise yaraladığı duyuruldu. Pakistan'ın diğer bölgelerinde de yapılan eylemlerde çok sayıda kişi siyah bayraklar taşıyarak "Amerika'ya ölüm!", "İsrail'e ölüm!" sloganları attı.

Japonya ve Meksika'da da savaş karşıtları, ABD ve İsrail'in saldırılarını protesto etmek için sokaklara çıktı. Üniversite öğrencileri, saldırılar sırasında İran'da bir ilkokulda yaşamını yitiren kız öğrencileri anmak için etkinlikler düzenledi.

“Savaşa, sömürüye, şiddete karşı mücadeledeyiz!”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ülkenin dört bir yanda eylemler gerçekleşti. Pek çok kentte gündüz saatlerinde gerçekleşen mitinglerin ardından akşam saatlerinde gece yürüyüşleri yapıldı. Eylemlerde ağırlaşan kriz koşullarıyla birlikte derinleşen yoksulluğa karşı sesler yükseltildi. İktidarın “Aile yılı” söylemlerine, kadın düşmanı politikalarına ve artan kadın cinayetlerine tepki gösterildi. Emperyalist savaş ve saldırı politikalarına karşı İran ve Kürt halkı başta olmak üzere halklarla dayanışma çağrısı yükseltildi. Pek çok kentte direnen kadın işçilerle dayanışmaya çağrı yapıldı.

Kadın işçilerden 8 Mart eylem ve etkinlikleri...

Birleşik Metal Kadın Komisyonu'nun çağrısıyla metal işçisi kadınlar 5 Mart günü Gebze Kent Meydanı'nda buluştu. 6 Mart günü pek çok fabrikada açıklama yapıldı. Eylemlerde “Eşitlik, özgürlük ve yaşam hakkımız için birlikte mücadeleye” çağrısı yükseltildi.

Petrol-İş Gebze şube üyesi Tekno Kauçuk, Araymond ve Alpa Plastik işçileri de fabrikalarda yaptıkları eylemlerde “Sömürüye, Savaşa, Şiddete karşı 8 Mart'ta sesimizi yükseltiyoruz!” dedi.

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, grevlerinin 33. günü olan 6 Mart'ta

okul önünde kurulan grev çadırında 8 Mart Dün Emekçi Kadınlar Günü etkinliği yaptı.

Direnışteki DIGEL Tekstil ve Temel Conta işçileri, 6 Mart'ta DIGEL Tekstil işçilerinin direniş çadırında, 9 Mart'ta ise Temel Conta işçilerinin direniş alanında etkinlik yaptı. Etkinliklerde “Temel Conta ve DIGEL Tekstil'de adaletsizlik son bulana kadar, emeğimizi, ekmeğimizi alana kadar mücadelemiz devam edecek” sözleri söylendi.

Birleşik Metal İş Sendikası İzmir ve Manisa Şube Kadın Komisyonu üyeleri DIGEL ve Temel Conta işçisi kadınları 9 Mart günü direniş yerinde ziyaret etti.

İEKK'den 8 Mart eylemleri

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) İstanbul, İzmir, Ankara'da eylemler gerçekleştirdi. Ardından Kadın Platformları'nın eylemlerine katılım sağladı. Kayseri'de ise İEKK kortej oluşturarak Kadın Platformu'nun eylem yapacağı alana yürüyüş gerçekleştirdi.

“Sömürüye, şiddete ve savaşa karşı diren, örgütlen!” şiarıyla düzenlenen eylemlerde yapılan açıklamada 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne değinildi. Yaşanan grev ve direnişlerde kadın işçilerin mücadelede en ön safta yer aldığı belirtildi. Taciz-mobbing ve kadın cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Emperyalistlerin savaş ve saldırganlık politikalarına karşı çıkılan açıklamalarda “insanca yaşayıp, insanca çalışacağımız bir düzen kurmak için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüyoruz” denildi.

İstanbul'da Kadıköy Söğütluçeşme'de eylem Dardanel işçisi kadınlarla beraber yapılırken, diğer kentlerde yapılan eylemlerde Dardanel işçilerinin direnişi selamlandı.

Dünya'da 8 Mart...

ABD'den, Pakistan'a, Brezilya'dan Japonya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle yapılan eylemlerde emperyalist savaş politikalarına, küresel silahlanmaya, kapitalist sömürüye ve kadına yönelik şiddete tepki öne çıktı.

Ortadoğu'da devam eden savaş ve özellikle İsrail ile ABD'nin

saldırgan politikalarına duyulan öfke yürüyüşlerde güçlü bir şekilde ifade edildi. Savaşların en ağır sonuçlarını kadınların ve çocukların yaşadığı vurgulanırken, barış talebi öne çıkarıldı.

Eylemlerde, dünyanın birçok bölgesindeki direnişte olan kadınlarla dayanışma mesajları paylaşıldı.

İran Devrimi nasıl gerçekleşti?

İran'da devrime giden süreci 1953'te başlatmak mümkündür. Zira 1951'de başbakan seçilen Muhammed Musaddık petrolü millileştirme kararı alınca, İngiliz-Amerikan namluları İran'a çevrildi. Çünkü Musaddık'ın attığı adım, özellikle İngiliz kökenli petrol tekellerinin İran'ın zenginliklerini yağmalamasına set çekiyordu.

İngiliz emperyalizmi, bu karardan vazgeçmesi için Musaddık'a yoğun baskı uyguladı. Geri adım attırmayı başaramayınca, ABD-İngiliz istihbarat örgütleri CIA ve MI6 askeri darbe tezgâhlama işine koyuldu. İran'daki işbirlikçilerini de kullanan ABD-İngiliz emperyalizmi, 1953'te Musaddık'ı darbeye devirdi. Yerine ABD uşağı, İsrail işbirlikçisi Muhammed Şah Rıza Pehlevi getirildi.

Rıza Pehlevi, emperyalist efendilerini memnun eden politikalar uyguladı. ABD-İngiliz petrol tekelleri İran'ın petrolünü yağmalamaya devam etti. Elbette Şah'a da pay veriyorlardı. 1960-'70'li yıllarda kapitalizm adım adım gelişti ve işçi sınıfı büyüdü. Sendikal örgütlülüğü geliştirerek,

işyeri komiteleri kurarak örgütlü bir güç olarak İran toplumunda etkin bir rol oynamaya başladı.

Petrol şirketleriyle birlikte İran'ın zenginliklerini yağmalayan Şah ve yakın çevresi sınırsız bir lüks içinde yaşıyordu. Emekçiler payına ise yoksulluk düşüyor, bunu Şah rejiminin baskı ve zorbalığı tamamlıyordu. 1970'li yıllarda bu yozlaşmış sisteme karşı büyük bir toplumsal öfke birikmişti.

Toplumsal muhalefet içinde üniversite öğrencileri, işçiler, aydınlar ve din adamlarının bir kesimi yer alıyordu. Toplumsal muhalefetin taleplerini hiçe sayan Şah rejimi, baskı ve zulümle halkı sindirmeye çalıştı. Ancak olaylar, "Zulmünü artır ki çöküşün hızlansın" deyimine uygun şekilde gelişti.

Ekim 1977'de ilk rejim karşıtı gösteriler başladı. Komünistleri, sosyalistleri ve İslamcıları kapsayan eylemler adım adım kitlesel direniş boyutuna ulaştı.

Şah rejiminin gizli polis örgütü SAVAK, muhalif, ilerici ve devrimci gençleri hedef alan süre avları yaptı. İnsanlık dışı

işkenceleriyle tanınan SAVAK, zindanlara kapatılan devrimcilere her türlü vahşeti uyguladı. Pek çok devrimciyi katletti. Ağustos 1978'de bir sinemayı kundaklayarak 400 kişinin ölümüne neden oldu. Kundaklamayı muhaliflere yıkıp Şah rejiminin zulmüne kılıf uydurmaya çalıştı. Ancak bu kanlı plan tutmadı. Halk, failin SAVAK olduğunu biliyordu.

Devrime giden süreci tetikleyen ilk olay 7 Ocak 1978'de Humeyni aleyhine yayınlanan bir makale oldu. 7-8 Ocak'ta Kum şehrinde kitlesel protestolar gerçekleşti. Göstericilere ateş açılması sonucu birçok kişi hayatını kaybetti. Bu olay 40 günde bir gerçekleşen geleneksel yas törenlerinin büyük protestolara dönüşmesine yol açtı.

8 Eylül 1978'de başkent Tahran'da düzenlenen kitlesel gösterilere ordunun ateş açması ise tam bir dönüm noktası oldu. Bu olay "Kara Cuma" olarak tarihe geçti. Ancak bu katliam halkı sindirmek bir yana, Şah rejimine duyulan öfkenin daha da artmasına neden oldu.

'78 yılının sonlarına doğru ülke çapında grevler başladı. Kitle

gösterileri çığ gibi büyüdü. Milyonlar sokaklara çıktı. Devlet kurumları çalışamaz hale geldi, Amerikancı Şah rejimi sarsılmaya başladı.

Bu süreçte Şah rejimine en etkili darbeyi, petrol işçilerinin başlattığı süresiz grev vurdu. Zira bu grevden dolayı petrol üretimi ciddi şekilde düştü, petrol ihracatı durma noktasına geldi, devlet bütçesi çökmeye başladı. Petrol işçilerinin grev ve eylemleri 1978'in sonbaharında başlamış, Kasım ve Aralık aylarında zirveye ulaşmıştı. Grevler ve büyük bir toplumsal basınçla yüz yüze kalan Şah köşeye sıkıştı. Rejim için çöküşe doğru geri sayım başladı.

Şah Rıza Pehlevi, 16 Ocak 1979'da İran'dan kaçtı. Görevlerini İran Vekâlet Konseyi'ne ve Başbakan Şapur Bahtiyar'a bıraktı. 11 Şubat 1979'da İran ordusu tarafsızlığını ilan etti. Şah kaçmayı başarsa da rejimi tarihin çöplüğüne atıldı.

İran Devrimi, en zorba rejimlerin bile halkın isyanı ve işçi sınıfının şalteri indirerek isyana katılmasıyla yıkılabileceğini kanıtlamıştır.

Emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele-3

Anti-kapitalist olunmadan anti-emperyalist olunmaz!

Emperyalizm, kapitalizmin ulaştığı tarihsel bir aşamadır. Onun gerçek niteliği ancak kapitalist sömürü ve baskı ilişkileri içinde anlaşılabilir. Bu temel gerçek gözden kaçırıldığında, ne emperyalizm doğru bir biçimde kavranabilir ne de bu gericilik düzenine karşı tutarlı bir mücadele yürütülebilir.

Emperyalizm, sermayenin tekelleşmesi ve sermaye ihracının dünya ölçeğinde yayılmasıyla oluşan bir sistemdir. Klasik sömürgecilikten farkı, doğrudan ilhaka değil -bunu da içermekle birlikte- esas olarak mali bağımlılığa ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan siyasal tahakküm ilişkilerine dayanmasıdır. Ekonomik bağımlılık, dış borç ilişkileri, ticaret anlaşmaları ve uluslararası kurumlar aracılığıyla kurulan denetim mekanizmaları bu egemenlik biçiminin görünen araçlarıdır. İktisadi araçlar üzerinden kurulan ilişkiler siyasal, diplomatik, askeri ve kültürel bağımlılığı yeniden üretir. Böylece daha karmaşık, daha dolaylı fakat son derece etkili bir egemenlik düzeni yaratır.

Ancak özellikle bağımlı ülkeler söz konusu olduğunda üzerinde durulması gereken temel olgu başkadır. Emperyalist tahakküm ve sömürü ilişkilerinin en önemli dayanağı, bizzat o ülkelerin “yerli” kapitalist sınıflarıdır. Emperyalizm, yalnızca dışarıdan dayatılan bir baskı ve sömürü düzeni değildir; aynı zamanda içeride, onunla bütünleşmiş sermaye sınıfının egemenliği üzerinden varlığını sürdüren bir sistemdir.

Bu gerçek, emperyalizme karşı mücadelenin ancak onun içerdeki dayanağı olan burjuvaziye ve onun toplumsal sistemi olan kapitalizme karşı mücadele içinde gerçek bir içerik kazanabileceğini gösterir. Anti-kapitalist bir içerikten yoksun olan, kendi burjuvazisine yönelmeyen bir “anti-emperyalist” mücadele ise sadece gerçek düşmanın görünmez kılınmasına yol açar.

Emperyalizm çağında bir ülkenin siyasal olarak bağımsız görünmesi -kendi bayrağına, anayasasına, yargısına, hükümetine ve parlamentosuna sahip olması- onun emperyalist ilişkilerin dışına çıktığı anlamına gelmez. Belirleyici olan, iktisadi ve mali bağımlılık ilişkilerinin sürüp sürmediğidir. Bu ilişkiler sürdüğü sürece siyasal tahakküm ilişkileri de yeniden üretilir.

Bu durumu somut olarak Türkiye üzerinden görmek mümkündür. Türkiye görünürde bağımsız bir ülkedir, kendi anayasası, idari yapısı ve devlet kurumları vardır. Ancak kapitalist bir ülke olarak Türkiye, emperyalist-kapitalist dünya sistemine güçlü biçimde bağımlıdır.

Kurtuluş Savaşı'nın ardından iktidarı ele geçiren burjuvazi, “Batı medeniyetine yönelmek” adı altında yönünü emperyalist dünyaya çevirmiştir. Kısa bir süre içinde bu dünya ile çok yönlü ekonomik ve siyasal ilişkiler kurulmuştur. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında ülkeye giren dış sermayenin artışıyla birlikte Türkiye burjuvazisi gelişip güçlenmiştir. Bu süreç içinde Batı emperyalizmine olan bağımlılık ekonomik, siyasal ve askeri düzeylerde giderek derinleşmiş ve kurumsallaşmıştır.

Türkiye’de ekonomik politikaların önemli bir bölümü uluslararası sermaye çevreleri ve kuruluşlarının yönlendirmesi altında şekillenir. Devlet kurumlarının ve özellikle güvenlik bürokrasisinin Pentagon ve CIA gibi kurumlarla ilişkileri bilinen bir gerçektir. Türkiye’de yaşanan askeri darbelerin bile ABD’nin onayıyla, hatta onun planlama ve yönlendirmesiyle gerçekleştiği açıktır. Dahası, ülkenin siyasetçileri geleceklerini seçmenlerden önce emperyalist merkezlerde ararlar. İktidara aday olan parti ve siyasetçilerin yolunun sık sık Washington’dan geçmesi bundandır. Hatta işçi hareketini denetim altına almak amacıyla, ülkedeki sendikaların kuruluşunda

bile emperyalist merkezlerin rol oynadığı bilinen diğer bir gerçektir. Bütün bu açık gerçeklere rağmen ülkenin siyasetçileri ve sermaye çevreleri sık sık “emperyalizm karşıtı” söylemlere başvururlar. Bağımsızlık, ulusal egemenlik, “ülkenin çıkarı” vb. kavramlar üzerinden dile getirilen bu söylemler, gerçekte emperyalist çıkarlarla kurulan bağları gizlemeye hizmet eden aldatmacalardır. Sağcılarından solcusuna çoğu siyasetçi, IMF’den, NATO’dan ve diğer emperyalist kuruluşlardan kopmayı aklından bile geçirmez. Zira kendi düzenlerinin en büyük dayanağının emperyalist güçler olduğunu çok iyi bilirler.

İşçi sınıfını yalnızca yabancı devlet ve tekellere karşı öfkelenendirip onun işbirlikçisi olan yerli burjuvaziye karşı hoşgörülü bir tavır sergileyen, “bizim sermayemiz” ve “bizim devletimiz” söylemleriyle hareket eden sendikal ve siyasal yaklaşımlar da aynı şeye hizmet eder. Ulusalçı perspektifler çoğu zaman emperyalizmi yalnızca dış güçlerin müdahalesi olarak tanımlar ve işçi sınıfının öfkesini sadece yabancı sermaye ve devletlere yönlendirir. “Yerli” burjuvazi ve onun devleti ise ulusal çıkarların temsilcisi gibi sunulur. Oysa gerçek şudur: İşçi sınıfını sömüren yalnızca yabancı tekeller değildir;

aynı zamanda bu tekellerin ortağı olan, emperyalist sermaye ile et ve tırnak gibi kaynaşmış yerli burjuvazi de aynı sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır.

Öncü işçiler, anti-emperyalizmi her zaman sınıf mücadelesi perspektifiyle ele almak zorundadır. Emperyalist sistem, dünya çapında örgütlenmiş kapitalist bir sistemdir ve her ülkedeki dayanağı o ülkenin sermaye sınıfıdır. Dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele, işçi sınıfının kendi burjuvazisine karşı yürüttüğü mücadeleden bağımsız düşünülemez. Bu bağ kurulduğunda, anti-emperyalizm sadece içi boş bir slogana dönüşür.

Sonuç olarak, emperyalizme karşı gerçek mücadele, işçi sınıfının ve emekçi halkın kendi bağımsız sınıf çıkarları temelinde yürüttüğü anti-kapitalist mücadeleden ayrı değildir. Gerçek bağımsızlık yalnızca bayrak, anayasa veya parlamento ile sağlanamaz. Gerçek bağımsızlık, üretim araçlarının ve ekonomik gücün sermaye sınıfının elinden alınmasıyla, işçi sınıfının kendi kaderini kendi eline alıp kendi iktidarını kurmasıyla mümkündür.

Bir sonraki sayımızda bağımsızlık uğruna mücadele ve siyasal bağımsızlık sorunu ile devam edeceğiz.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

*Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.*

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

Türk Metal'den "ÇİT" yok

Bursa'dan Türk Metal üyesi işçiler yazdı...

Dünya yangın yeri, ülkede kadınlar katlediliyor. Toplumsal olayların bir parçası olması gereken Türk Metal'den "ÇİT" yok. Bir işçi sendikası sadece üç kuruşu, beş kuruş yapmak için mücadele etmez. Gerçek bir işçi sendikası; işçi sınıfını, emekçileri en yakından ve derinden ilgilendiren her toplumsal olayda sesini çıkarabilmeli, sözünü söyleyebilmeli ve üyeleriyle birlikte toplumsal sorunlarda taraf olabilmelidir.

-Migros depo işçilerinin hakları gasp edildi, ÇİT yok.

-ABD emperyalizmi Venezuela başkanını kaçırdı, ÇİT yok.

-ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi İran halkına savaş açtı, ÇİT yok.

-Bir kadın öğretmen okulunda öldürüldü, ÇİT yok.

-Bir anne, kendisi ve çocuğu için defalarca yardım çağlığı attı. Buna rağmen öldürüldü. Buna da ÇİT yok.

-Maden işçileri hakları için direnişte, gözaltına alınıyor. Yine ÇİT yok.

Geçtik Türk Metal başkan ve yönetimini, el alttaki baş temsilci ve temsilcileri bile sesini çıkarmıyor. İşte budur sizin sendikal anlayışımız.

İşçi sınıfının mücadele tarihi sizi de yazıyor. Ve er ya da geç hak ettiğiniz yerde; tarihin çöplüğünde yerinizi alacaksınız.

İşçi sınıfı "bir sendika nasıl olmamalı" sorusuna direkt sizi görerek cevap verecek!

Fatma Nur Öğretmen'in katili eğitim sistemidir!

İstanbul'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

İstanbul Çekmeköy'de öğretmen Fatma Nur Çelik, öğrencisi tarafından öldürüldü. Son dönem okullarda yaşanan saldırılar, münferit değil eğitim sisteminin ve toplumsal çürümenin geldiği son noktadır. AKP iktidarı döneminde eğitim-öğretim programlarının her kademesi sayısız kez

değiştirildi. AKP, 23 yıllık iktidarı boyunca tam 9 kez Milli Eğitim Bakanı değiştirdi ve eğitim programlarında 18 kez değişiklik yaptı.

Saray iktidarı yap-boz tahtasına dönüştürdüğü eğitim sistemi ile genelde topluma, özelde ise

emekçi çocuklarına dinci-gerici ideolojisini dayatıyor.

AKP'li yıllar içerisinde sistematik olarak gericileşen, bilimden ve liyakattan uzaklaşan eğitim sistemi yalnız öğrencileri öğrenimden uzaklaştırmadı, öğretmenlerin itibarını da tümüyle yerle bir etti. Öğretmenler ya işsizlik ya da düşük ücretli güvencesiz işlerde çalışma ikilemine mahkûm edildi. Öğretmenlerin hiçbir talebine, beklentisine, fikirlerine, itirazlarına kulak asmayan Sarayın eğitim bakanı tarafından hazırlanan Öğretmenlik Meslek Kanunu gibi dayatmalarla öğretmenlerin kazanılmış hakları da gasp edilmek istendi. İtiraz eden öğretmenlerin önüne barikatlar kuruldu, gözaltına alındı.

Osmanlı döneminden kalma isimlendirilmelerle sunulan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" ile müfredatta az da olsa kalan

bilimsel içerikler kaldırıldı. Kapitalistler, YÖK, MEB, Diyanet ve tarikatlarla birlikte hazırlanan söz konusu müfredatla AKP iktidarı kendi gerici ideolojisini okullarda kalıcı hale getirdi. İktidar sermayenin daha fazla kâr etmesi ve kendi kültürel iktidarını kurmak için 4+4+4 eğitim sistemi, "stratejik plan", "eğitim vizyonu", gerici vakıf-tarikat-cemaat protokolleri, "değerler eğitimi", "Asım'ın nesli projeleri", "ÇEDES-MESEM" uygulaması ve "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" gibi farklı isimler ve projeler altında saldırıları hayata geçirdi. İktidarın eğitim alanında attığı bu adımların sonucu suça sürüklenen çocuklar ve ders başında katledilen öğretmenler oluyor. Fatma Nur Öğretmen'in katili, eğitimi piyasalaştıran, bilimi reddeden, öğretmeni itibarsızlaştıran eğitim sistemidir.

Tüm işçi kardeşlerimi anti-emperyalist mücadeleyi büyötmeye çağırıyorum!

Ankara'dan bir Hidromek işçisi yazdı...

İşyerlerinde neredeyse hepimiz ABD-İsrail ikilisinin İran halkına açtığı savaşın karşısındayız. Ama bu ikili saldırganlığın Türkiye Cumhuriyeti devleti ve hükümeti tarafından desteklenen boyutunu çoğumuz ya görmüyoruz ya da konuşmuyoruz.

Ülkemizde ABD'nin başını çektiği savaş ve saldırı örgütü olan NATO'nun en az 28 tane üssü olduğu biliniyor. Kürecik üssü yıllardır ABD ve İsrail'e istihbarat veriyor. İncirlik üssü ise Irak savaşı da dahil olmak üzere yıllardır ABD'ye aktif destek sunuyor.

İran halkına destek vermenin, ABD-İsrail'e karşı çıkmanın yollarından biri bu üslerin kapatılmasını istemektir. Türkiyeli işçiler olarak

bu suça ortak olmayı reddetmeliyiz. Hükümeti ve devleti zorlamalı, bu üsleri kapattırmalıyız. Her koşulda ABD çıkarları için İran ile savaşan kaçınmak konusunda ülkede siyasilere baskıyı artırmalıyız.

Aksi koşulda hem bölgenin halklarıyla dayanışma görevini yapmamış olacak hem de savaşın ülkemize sıçrama ihtimalini görmezden geleceğiz. Ve bu savaşın bize ölüm ve yoksulluk getireceğini göz ardı etmiş olacağız.

Hidromek işçileri de dahil olmak üzere tüm işçi kardeşlerimi kim yaparsa yapsın zorbalığa karşı gelmeye ve anti emperyalist mücadeleyi büyötmeye çağırıyorum.

Çağrım tüm işçi arkadaşlarıma...

İzmir'den bir MİTAŞ işçisi yazdı...

Mitaş'ta iki ayrı bölümden toplam 20 arkadaşımız işten çıkarıldı. İdareden yansıyanlara göre işten atmalar devam edecek. Ama aynı günlerde fabrikaya yeni işçi alındığını da görüyoruz. Mitaş patronu bütün patronların yaptığı şeyi yapıyor. Bir yandan bizi kapının önüne koyuyor, diğer yandan daha düşük ücretle yeni işçi alıyor. Böylece hem iş gücünü ucuzlatıyor hem de 6 ay devlet destekli işçi çalıştırmış oluyor.

Mitaş'ta sözleşme daha yeni imzalandı. Ama biz 6 ay boyunca eski ücretlerle çalıştık. Üstüne bir de vergi dilimi yüzünden daha fazla borca battık. Geçtiğimiz günlerde 5 yıldızlı bir otelde sözde temsilciler kurulu toplantısı yapan Türk Metal Sendikası ise Mitaş'ta yine ortalarda yok.

Habaş'ta, İDÇ'de, CMS'de olanları biliyoruz. Yol aynı, yöntem aynı. Metal işçisi iş güvencesinden yoksun bırakılıyor. Vergi dilimiyle borca sokuluyor, ardından patron istediği gibi davranıyor. Bu yeni

bir şey değil. Ve sendika her seferinde üç maymunu oynuyor.

Hepimiz hatırlıyoruz: Mitaş patronu daha önce imzalanmış zammı bile vermek istememişti. Ne zaman üretim durdu, ne zaman biz tepki gösterdik, o zaman geri adım attı. Demek ki Mitaş patronunun anladığı tek dil mücadele.

Türk Metal'in anlayışıyla bu işin yürümeceğini hepimiz biliyoruz. Ama biz birlikte hareket edersek, bu satılık sarı sendikaya rağmen de kazanabiliriz.

Bunun için hızla bir araya gelmek, komiteleşmek ve örgütlü davranmak gerekiyor.

"Hak verilmez, mücadele ile alınır"

İzmir'den bir maden işçisi yazdı...

Biz maden işçileri olarak Toplu İş Sözleşmesi'nde yer alan ancak ödenmeyen ocak enflasyon farklarımızı, geriye dönük bayram paralarımızı ve devamsızlık primi olan 6 yevmiyemizi talep ettik. Bunlar bir lütuf değil, sözleşme ile kazanılmış ve zaten ödenmesi gereken haklarımızdır.

Bu hakların verilmemesi üzerine dört gün üretimi durdurduk. Ancak öğrendik ki bu dört gün ücretsiz izin sayılmış. Yani işçiye zaten verilmesi gereken haklar verilmiş gibi gösterilirken, dört günlük yevmiyemiz kesilerek bu

fark fiilen geri alınmıştır.

Biz şunu açıkça söylüyoruz:

Hak olan zam ve alacaklar verilmiş gibi gösterilip işçinin dört günlük emeği kesilemez.

Sendika yönetiminin görevi işçinin hakkını savunmaktır. Belirsizlik yaratmak ve sonradan farklı açıklamalar yapmak kabul edilemez.

Maden işçisi emeğinin karşılığını ister.

Hakkımız olanı istiyoruz, fazlasını değil.

Hak verilmez, mücadele ile alınır.

Tarih dersinde öldürülen çocukların hikayesi

Bundan çok sonraları...

Mezarlar, tarihin belleği olmuştü. Gelecek zamanlarda, her şey çok geride kalmıştı. Ama dün, yitip giden, silinip solan bir hatıra değildi. Nice acı, nice keder, toplumsal hafızanın en derinliklerinde, değerini kaybetmemiş bir hazineydi. Hiçbir şey unutulmamıştı. Çünkü yeni dünya, unutturmak üzerine kurulmamıştı. Her şey en içten hissedilerek hatırlanmalıydı, bir daha yaşanmaması için...

Tarih, sayfalarına acılardan ayrılar yerleştirmişti. Açılıp açılıp okunuyor, geçmişin dersleri not edilip sonraya aktarılıyordu. İşte o vakitlerde, Ortadoğu'nun bir güzel ülkesinde, tarihin dersindeydi çocuklar.

Yarına dair kaygıları olmayan, huzurla sıralarda oturan sevimli esmer yüzler...

Ders, emperyalizmin ne olduğunu anlatıyordu.

Öğretmen, yeri işaret ederek dedi ki:

“Çocuklar bombalanarak öldürüldü. Hep öldürülmekteydi, bir avuç sömürücünün sefil çıkarları için. Adları, kimlikleri, dilleri farklı nice çocuklar, böyle vahşice öldürüldü. Ya bir bir ya topluca... Şimdi, yeni ve özgür bir gelecek inşa ettiğimiz bu topraklarda yaşandı tüm bunlar.”

Artık konuşan bir öğretmen değil, bir tarih aktarıcısıydı.

Çocuklar yaşar gibi dinliyordu. Bu bir masal değil, acı dolu bir gerçektir. Ama uyanırken görülen bir kâbus kadar korkutucuydu.

Anlatıcı devam etti:

“Kapitalist-emperyalist bir sistem vardı o zamanlar. Çocukları bombalayacak kadar vahşi ve gözleri dönmüş barbarlar yönetirdi dünyayı. Sayısız masumu, sadece kendi çıkarları uğruna öldürdüler onlar. Coğrafyası ölü çocuklarla dolu ülkeler vardı. Aralarına sınırlar çizmişlerdi, her tarafında

ölü çocuklar... Bu binada, sizin gibi güzel çocukların ders gördüğü okulda, iki kere iki dört etmediğine inandırmak için öldürdüler onları. Kutsal örtüyle örtmüş olsalar da, yalanlarına paraya tapıyorlardı ve çıkarları için yapmayacakları şey yoktu.”

Anlatıcı anlattı, anlattı... Tarih canlandı. Haksız savaşlar, işgaller, katliamlar, işkenceler; kadınların, çocukların uğradığı nice zulüm bir bir yeniden canlandı.

Ve ders bittiğinde çocuklar şaşkındı: Nasıl olmuştü da insanlık bu tarifsiz kötülöklere engel olamamıştı?

Çocuklar ölüirken, diller nasıl lâl olmuştü?

Küçük bedenlerden çıkan o kocaman çığlıklar, nasıl duyulmamış, nasıl sağır kulaklarda kaybolmuştu?

Paramparça olan ufacık bedenleri göremeyen gözler, nasıl köreltilmişti?

“Çocuklar bombalanarak öldürüldü. Hep öldürülmekteydi, bir avuç sömürücünün sefil çıkarları için. Adları, kimlikleri, dilleri farklı nice çocuklar, böyle vahşice öldürüldü. Ya bir bir, ya topluca... Şimdi, yeni ve özgür bir gelecek inşa ettiğimiz bu topraklarda yaşandı tüm bunlar.”